

PŘÍTEL

PRZYJACIEL

Křest svatý jako základ uřednictví

Jeruzalém v napětí
Svaté rány Kristovy
Nový život v Kristu

2026

rok pastorače
a uřednictví

Instalace závěsné knihy o pastoru Santariusovi

Český Těšín, Muzeum protestantismu, 5. 3. 2026

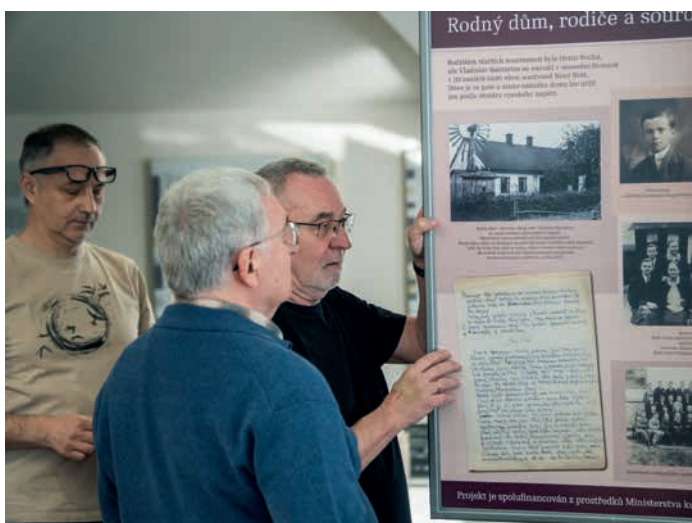

Foto: Fb Slezské diakonie

Co najdete v tomto čísle

Jeruzalém v napětí... <i>Milan Zielina</i>	4
Svaté rány Kristovy. <i>Marek Řičan</i>	4
Učednictví a křest. <i>Stanislav Piętak</i>	6
Každý poranek to mała Wielkanoc	7
Křest ne-dospělých... <i>Jan Waclawek</i>	8
Křest dospělých a jejich další vedení. <i>Lukáš Borecki</i>	9
Nový život v Kristu. <i>Jan Michalik</i>	10
Chvála manželství... <i>Zbyšek Kaleta</i>	11
Kdo nám dá budoucnost a naději?.....	11
Jubileum emeritního biskupa Stanislava Piętaka	12
Pár vzpomínek na faráře Stanislava Kaczmarczyka. <i>Marek Řičan</i>	14
The Chosen otevírá dveře novým lidem. <i>Helena Bromková</i>	14, 20
Závěsná kniha o pastoru Vladislavu Santariusovi	2, 15
Nový zahradní traktor pro sbor v Orlové. <i>Milan Zielina</i>	16
Špaček. <i>Zdeňka Adamková</i>	17
S Biblií na každý den a Heslo měsíce. <i>Vilém Szlauer</i>	17, 18
Shromáždění Slezské diakonie.....	18, 19
Setkání pastorů sloužících v SD. <i>Miriam Szókeová</i>	18

Foto: Joanna Sikora-Kożusznik

Duben • Kwiecień 2026

Cena jednotlivého čísla: 52 Kč
Roční předplatné: 564 Kč

Vedoucí redaktor

Mgr. Janusz Kożusznik

Zástupce redaktora

Mgr. Vlastimil Ciesar

Redakční rada

Mgr. Vladislav Volný, Th.D.
Milan Zielina, DiS.

Jazyková korektura

Mgr. Pavlína Volná
Mgr. Janusz Kożusznik

Grafická úprava a sazba

Ing. Jindřich Novák

Vydavatel

Slezská církev evangelická a. v.
Vychází každý měsíc

Adresa redakce a administrace

Redakce Přítel – Przyjaciela
Na Nivách 7, 737 01 Český Těšín
e-mail: pritel@sceav.cz
www.sceav.cz

Za obsah článků odpovídají autoři,
za obsah inzerátů zadavatelé.
Redakce si vyhrazuje právo
na zkrácení a úpravu textů.
ISSN 1214-1321

Jeruzalém v napětí:

Muž z Galileje rozbouřil město během nejposvátnějšího týdne

Jeruzalém – Velký týden přináší dramatické události, o kterých se mluví po celém městě. V centru pozornosti stojí potulný kazatel z Galileje – Ježíš Nazaretský. Už při jeho příjezdu do Jeruzaléma se odehrála scéna, jakou město dlouho nepamatovalo. Davy lidí lemovaly cestu, mávaly palmovými ratolestmi a volaly, že přichází král. Někteří svědci tvrdí, že atmosféra připomínala korunovaci.

Jen o den později však přišel šok. Ježíš vtrhl na chrámové nádvoří a převrácel stoly směnárníků i prodejců zvířat. „Chrámu není tržiště!“ křičel podle přihlížejících. Chrámová stráž i náboženští vůdci byli pobouřeni – a podle zákulisních informací začali jednat.

Napětí vyvrcholilo v noci z čtvrtka na pátek. Ježíš byl po tajném zatčení v zahradě Getsemane odveden k výslechu. Jeden z jeho nejbližších učedníků ho měl podle svědků dokonce zradit polibkem.

Ráno pak přišlo rozhodnutí, které šokovalo mnohé: římský místodržitel Pontius Pilát povolil jeho ukřižování. Na pahorku Golgota byl Ježíš popraven před zraky davu.

Ale příběh tím možná nekončí. Už třetí den po jeho smrti se Jeruzalémem šíří neuvěřitelné zprávy: hrob je prázdný a někteří lidé tvrdí, že Ježíše viděli živého.

Je to zázrak, nebo jen další záhada tohoto bouřlivého týdne? Jeruzalém čeká na odpovědi...

Tolik krátká zpráva z událostí v období Velikonoc v Jeruzalémě, kdy Ježíš byl se svými učedníky. Jistě jste si všimli, že je napsána trochu senzačně a možná pro některé neuvěřitelně. Ale po pravdě řečeno, takto to čteme v evangeliích. Jeden týden a tolik událostí, až se tomu nechce věřit. Letos nám připadl jeden oblíbený den zrovna, když slavíme Velký týden. Je to především oblíbený den šprýmařů – apríl. Tento den mnozí využívají k tomu, aby někoho napálili či připravili někomu žertík. A současná média si pro veřejnost připraví neuvěřitelně smyšlenou zprávu či reportáž. I když se dají tyto žertíky leckdy prokounout, přesto někteří pěkně naletí. Když jsem si uvědomil, že v jednom týdnu nás čekají Velikonoce a žertovný apríl, neubráníl jsem se tomu, že mi na mysl přišlo to, že mnohým lidem mohly události, které provázely Ježíše v posledních dnech jeho pouti mez lidmi, připadat rovněž neuvěřitelné. A když se začalo proslýchat, že snad vstal z mrtvých, tak už jim to mohlo opravdu vyznít jako žert. My, kteří jsme uvěřili, že Ježíš je živý a působí i dnes v mnoha životech lidí, víme, že nešlo o žert. Už od počátků to byl Boží plán na záchranu člověka. A já jsem dnes vděčný, protože VÍM, KOMU JSEM UVĚŘIL a že to se mnou myslí vážně.

Milan Zielina

Svaté rány Kristovy

Během postního období jsem v jednom luterském kostele na Těšínsku viděl mezi oltářem a lodí uprostřed malý kulatý stůl, na kterém ležely tři celkem masivní hřeby, trnová koruna a dva svitky. Ty hřeby mnou v duchu nečekaně otrásl. Dalo mi to další podnět k úvahám o utrpení Pána Ježíše, znázorněném krucifixem, na kterém visí ztvárnění jeho těla. Přemýšleli jste někdy o ranách Pána Ježíše? V místech, kde byl na kříž přibit, měl rány, rány po hřebech, na nohou, na rukou, pak ránu v boku po vpichu kopí římského setníka. Před ukřižováním, během mučení, ho šeredně ztloukli důtkami, to měl asi kůži na cáry. Na hlavě nesl trnovou korunu. Moje babička to komentovala tak, že se s nějakým pletením nepárali, prostě mu to trní na hlavu narazili.

Pán Ježíš po svém vzkříšení ukázal učedníkům své ruce a nohy i bok, podle kterých ho měli poznat, určitě podle ran, podle děr po hřebech, které mu na nich zůstaly. (L 24,39-40; J 20,20). Když jim je ukázal, zaradovali se, protože jej poznali, určitě podle nich. Stěží znali někoho jiného ukřižovaného, který by k nim přišel a ukázal jim své rány... Ježíšovy rány přicházejí ke slovu u pochybností apoštola Tomáše (20,25,27). Proč Bible nepíše o Ježíšově utrpení a ukřižování jen obecně? Proč „se chytá“ jeho ran? Proč byl Tomáš tak umanutý, přízemní, až drzý a netaktní (ano, jeho požadavek neměl jen technický charakter, ale také morální, estetický), že si chtěl do nich sáhnout, že mu třeba nestačilo je vidět? Je to takové nepříjemné, neestetické, pro dnešního člověka. Izajáš píše „jeho ranami jsme uzdraveni“ (53,5), hovoří o Mesiáši. Používá slovo *chabbúrā*, což fakt znamená modřinu, podlitinu modře i černě zbarvenou, proto máme v Kralické bibli „zsinalost“. Ale dá se přeložit i jako „jizva“. Apoštol Petr (1P 2,25) Izajáše cituje, vyzdvihuje a připomíná Ježíšovy rány: „Jeho rány vás uzdravily.“ Prostě Kristovy rány se v Bibli vyskytují. A tak nás vedou k zamyšlení.

Kristovy rány jsou body, ve kterých asi pociťoval největší a ustavičnou bolest, utrpení, jestliže měl ta místa na svém těle proděravěná, do hloubky zraněná, kosti polámané, svaly, tkáň a nervy porušeny, zničeny. Z těchto bodů se pak bolest jeho tělem šířila dál. V nich se jeho tělo střetávalo s cizorodými tělesy, hřeby a dřevem kříže. Přítomnost hřebů v Ježíšových rukou, asi v zápěstích, a nohou také, přirozeně, zabraňovala hojení a zacelení jeho ran. Navíc svou nečistotou mohly zanést do Ježíšova těla otravu. Ony cizorodé předměty tak uplatňovaly a vyjadřovaly svou negativní nadvládu nad Ježíšem a jeho tělem. Zmíněné rány dále představují (nevelké) body, malé oblasti, ze kterých ovšem nebylo pro celé jeho tělo úniku, bez cizí pomoci – zkuste uvolnit svou ruku přibitou ke dřevu. Znamenají Ježíšovu bezmocnost, beznaděj na zlepšení, tedy z lidského hlediska přibití na kříž věští jistou smrt.

Ježíšovy rány se také staly součástí zbožnosti, písní. „Rány na dlaních a na nohou tvých mi ukázaly, jak moc mě máš rád, na hlavě trní, které tak bolí, mi ukázaly láskou tvou.“ A samozřejmě v „kancionálovkách“, např. ŠE 133,2; 125,4.

Na druhé straně zmiňme, že „rány Kristovy“ fungují v různých podobách jako expresivní úsloví a zvolání, když se člověk nad něčím zhrozí, něčeho lekne apod. To dokazuje, že jsou něčím vážným a svatým, když se jich dovolává jako (nejzazšího) referenčního bodu nepřijemné situace, které momentálně čelí.

Rány Kristovy znamenají utvrzení skutečností souvisejících s jeho misí. Znamenají, že Ježíš přijal svůj úkol zemřít za hříchy lidí, nebránil se, neutekl, nevytrhl se v poslední chvíli ani z kříže nezmlzel, ale zemřel na něm. Naplnil svůj úkol až do konce. Rány jej doprovázely až do smrti, která byla i jejich důsledkem. Byly jakousi „pojistkou“ a osvědčením, že je odhodlán svou úlohu splnit. Vypovídají o jeho poslušnosti Bohu Otci vykonat jeho spásnou vůli a jsou také bolestivou, ne příjemnou součástí jejich vztahu, na kolik to my jako lidé můžeme vyjádřit: i láska mezi lidským otcem a synem zahrnuje bolestivé situace a těžké zkušenos-

ti, ale skrze takové může být jejich vztah posílen. Rány Pána Ježíše jsou shrnutím tělesné, ale i psychické a duchovní bolesti, kterou na kříži prožíval.

Kristovy rány jsou projevem Božího soudu nad hříchem lidstva, kvůli kterému trpěl. Jsou vystižením Božího trestu za hřích: za provinění přichází bolest jako odplata, citelný trest s viditelnými znaky, porušeným tělem, modřinami, krvácením, omezenou svobodou apod. Trest má přivodit potrestanému osobní újmu, kterou vnímá a nese i na svém těle. Božím trestem je dále potupa: je potupné, když druzí, kteří jsou na svobodě, nenesou žádný postih, vidí, jak někdo trpí trest. Ale potupné je už to, že vůbec má a musí přijmout daný trest, který je jeho ponížením, byť by jej zakoušel jen v soukromí. Potupa souvisí s širším kontextem způsobených ran, jímž je přibití na kříž – tehdy asi ten nejpotupnější trest. A Kristovy rány na jeho rukou a nohou, skrze které byl přibit na kříž a které si nemohl uvolnit, zřetelně sdělují, že Boží soud nad hříchem je neúprosný, přichází jako logický důvod, zákonitá reakce. Hřích musí být odsouzen a potrestán. Kristovy rány na rukou a nohou tím pádem znázorňují nepopiratelnou, neoddiskutovatelnou skutečnost, že člověk je hříšný. Hřích patří k lidstvu, k člověku stejně jako dýchání. Člověk vlastně dýchá hříchem, nejen vrazi a zloději, ale i ti ctnostní – i jejich nejvznešenější myšlenky a počiny jsou jím poskvřeny – pýchou, falešnou pokorou, touhou ovládat druhé... před Bohem neobstojí. A hřešíme sveřepě, velmi rozhodně. Naše hříchy nás zároveň zotročují a deformují v konkrétních bodech a místech naší existence. A také škodí našim bližním na konkrétních místech jejich duše, těla a života. Člověk se ze své hříšnosti nemůže vyprostit. Musí mu pomoci někdo zvenčí, tak jako hřeby vytáhli Kristu až vojáci, když ho sňali z kříže. Vyprostit z hříchu může člověka jen Bůh. Bez hříchu budeme až v nebi. Nejdříve ovšem musíme fyzicky zemřít. I Kristu vytáhli hřeby z jeho rukou a nohou až po jeho smrti. Bůh nám pro Kristovy rány a zásluhy naše hříchy odpouští - čili že (už) neplatí, ale hříšní-

ky zůstáváme, hřích v nás je stejně, jako zůstáváme lidmi. To, že hříšníky zůstáváme, nám Kristovy rány připomínají tím, že mu zůstaly i poté, co vstal z mrtvých. Rány na konkrétních místech těla Pána Ježíše nám připomínají naše konkrétní hříchy a jejich důsledky a/nebo následky.

Jeho rány dále ukazují, že hříšníky miloval a kolik je miloval. Pán Ježíš přece zemřel z lásky k nám hříšníkům. „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“ (J 15,13). A láska musí být konkrétní, musí být konkrétním činem: mladík koupí slečně květiny (a ne sobě 4 bystrické větrníky či předplatné do Cinema City), konkrétní květiny, růže, nechá si kvůli ní ujet autobus. Ježíš se za lidi a jejich hříchy obětoval konkrétním způsobem: zemřel na kříži a aby se na něm jeho tělo udrželo, bylo k němu přibito na konkrétních místech. Tyto jeho rány na konkrétních místech, konkrétního tvaru ukazují, že zemřel z lásky k nám kvůli našim konkrétním hříchům. Když to shrneme, Kristovy rány mají věčnou platnost, nezmizely, ale působí a promlouvají.

Jejich věčná platnost se odráží v životě věřících: když procházejí zkouškami, mají podíl na Kristově utrpení (1P 4,13). Apoštol doplňuje na svém těle míru Kristova utrpení (Kol 1,24). Trpící Spasitel je spojen se svou církví, která nese protiventství určená jemu i církvi. Utrpení věřících pro Krista je také konkrétní, někdy podobné Kristovu. Dorothea Böhm (1687-1757) ze Suchdolu nad Odrou byla za svou evangelickou víru kromě jiného třikrát odsouzena k 40 ranám bičem, po kterých jí až do konce života zůstaly jizvy. Také byla vhozena do stáje mezi uherské býky (MANN SBART, K. *Chronik der Marktgemeinde Zauchtel*, s. 94). Tento a nesčetné jiné příklady nás učí soucitu s lidmi trpícími pro Krista a zájmu o ně. Povzbuzují nás ke statečnosti ve víře. Tyto bratry a sestry si máme připomínat. A pokud žijí, hledejme pro ně pomoc.

Přemýšlení o ranách Pána Ježíše nás vede k poznávání jeho utrpení, jeho díla spásy, jeho samotného. Vede nás k tomu, abychom mu děkovali, jej oslavovali a toužili být s ním více spojeni. V životě i ve smrti. Kéž nám k tomu Bůh dopomůže i skrze bohoslužby, shromáždění Svatého týdne!

*Na Baranka tam bez skazy
spada sřdu bicz;
wszystkie krwawe sińce, razy
spatrz i zlicz!*

Marek Řičan, pastor

Učednictví a křest

Pán Ježíš před svým nanebevstoupením svěřil učedníkům čtyři mandáty: 1) *jděte ke všem národům*, 2) *získávejte mi učedníky*, 3) *křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého*, 4) *učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal* (Mt 28,18-20). Tyto příkazy vydal v nejvyšší autoritě Božího Syna, který má *veškerou moc na nebi i na zemi*, a se stejnou mocí přidal k nim ujištění *„já jsem s vámi...“*. Je to úžasný odkaz našeho Spasitele, který jeho církev stále musí mít před očima jako své velké poslání. Je-li pravou církví, tak na ně dbá, naplňuje ho, žije a roste.

Všimněme si, jak učednictví začíná křtem, na který má navazovat vyučování všeho, co Ježíš přikázal. Zde ale narážíme na první problém, kdy máme křtít? V případě konvertitů církve jsou zajedno: kdo nevěřil, má se dát pokřtít. Stejně tak postupovali židé, když obřezávali pohany získané pro Mojžíšův zákon. Církev se však rozchází, pokud jde o křest dětí včetně nemluvňat. Pedobaptisté zastávají křest dětí a kredobaptisté tvrdí, že biblický křest je možný pouze na základě víry křtěnce, přičemž dítě podle nich nemůže ani věřit, ani se kát. Praxe nám ukazuje, že více než čtvrtina evangelikálů pokřtěných v dospělosti nevěří v trojjediného Boha. Na základě jaké víry tedy byli pokřtěni?

Pán Ježíš se hněval na učedníky, kteří zakazovali přinášet k němu děti. O dětech, které k němu přinesli, řekl, že *takovým patří království Boží* (Mk 10,14). Raná církev v období krutého pronásledování křtila děti. Origenes (185-254) uvádí, že praxe křtu dětí je apoštolského původu. U dětí sice nemůžeme mluvit

o intelektuální víře, ale o vztahu k Stvořiteli určitě. Anděl zvěstoval Zachariášovi, že jeho syn Jan (Křtitel) *už od mateřského klína bude naplněn Duchem svatým* (L 1,15). Janova matka Alžběta při setkání s Marií zvolala: *„... jakmile se zvuk tvého pozdravu dotkl mých uší, pohnulo se radostí dítě v mém těle.“* (L 1,44)

Dospělý člověk si nepamatuje, co prožíval jako nemluvně, ale věří, co mu o tom vyprávěli rodiče. Vždyť kdyby tímto obdobím neprošel, tak by tu ani nebyl. Stejně tak vírou přijímáme to, co pro nás Pán Bůh vykonal v minulosti, a křest svatý je úžasným Božím darem, ze kterého se vyvíjí náš duchovní růst. Obět Pána Ježíše Krista byla pro naše vykoupení vykonána před 2 000 lety a my z ní vírou žijeme dnes. Stejně tomu tak je se křtem. Když věřím, že stále platí to, co Ježíš vykonal pro mé spasení před dvěma tisíci lety, jak bych mohl zpochybňovat platnost křtu vykonaného před pár lety? Sice jsem ho tehdy ještě nevnímal ani nechápal, ale je platným Božím dílem, protože Bůh je věrný.

Augsburské vyznání proto o křtu učí, *„že je nezbytný k spasení, že křtem se nabízí Boží milost a že děti mají být křtěny, neboť křtem se podávají Bohu a jsou přijímány na milost Boží.“* A jak chápat křest a znovuzrození? Zde se nabízí přirovnání početí a narození. Jedno i druhé je pro vznik života a jeho zdravý vývoj podstatné. Křest je takovým duchovním početím z Boží milosti, kterou jsme si nezasloužili, ale přijímáme ji jedině vírou. Po početí musí následovat porod, jinak je ohrožen život plodu i matky. Taktéž po křtu musí následovat znovuzrození, jinak započaté životy ve sborech hynou a s nimi i sbory.

Proto Pán Ježíš s ustanovením křtu ustanovuje i učednictví: *„... a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.“* (Mt 28,20)

Učednictví v Boží škole neznamena pouhé zapamatování si pouček a příběhů, ale život znovuzrozený v Kristu, nový. Apoštol Pavel povzbuzuje:

„Žijte v Kristu, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapustte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky... S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha... Necht ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství: se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha...“ (Kol 2,6-3,17)

Hlásíme se k reformačnímu učení, jehož osou je ospravedlnění kajícího se hříšníka skrze obět Ježíše Krista. Taková víra působí nový život. V Apologii augsburského vyznání o tom čteme:

„Ospravedlňující účinek má víra v Ježíše Krista. Především – aby si nikdo nemyslel, že pouhé historické poznání o Kristu pokládáme za víru... Ježíš Kristus dává příkaz, aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy (L 24,47). Evangelium obviňuje každého z hříchu a hrozí, že propadá Božímu hněvu a věčné smrti, slibuje však také odpuštění hříchů a spravedlnost pro Ježíše Krista všem, kteří v něho uvěří. Odpuštění hříchů musí tedy být přijímáno vírou. Kázání o trestech za hříchy a o pokání vyvolává v lidském srdci i svědomí strach a hrůzu z Božího hněvu a soudu. Srdce pak ve své úzkosti hledá, co by je mohlo utěšit, a dochází potěšení z víry, jež s jistotou spoléhá na Boží zaslíbení, že nám pro Ježíše Krista bude dáno odpuštění hříchů. Víra, která ospravedlňuje a obživuje, přináší útěchu srdcím sevřeným strachem z hříchu. A potěšení z víry znamená nový duchovní život. ... Mluvíme-li však o víře, která nemá nic společného s prázdným myšlením lidského srdce, ale která je v nás mocná a živá, osvobozuje od smrti, působí nový život a je dar a dílo Ducha svatého, tu hned dodáváme, že vedle takové víry smrtelný hřích nemůže obstát..., ale že víra nese hojné ovoce všude, kde se nachází... Dá se mluvit o obrácení a znovuzrození hříšného člověka prostěji a jasněji?“

Jsou různá učení o křtu a my je nebudeme soudit. Víme však, že reformační učení o křtu neslo hojné pozhřebání našim předkům po dlouhá staletí. Pán Bůh se k němu přiznal a věříme, že skrze ně bude žehnat i naši mládež a další generace.

*Stanislav Piętak
emeritní biskup*

Każdy poranek to mała Wielkanoc

Chrzest Święty to fundament życia chrześcijanina, a jego korzenie sięgają głęboko w tradycję żydowską i przełomowe wydarzenia poranka wielkanocnego. W teologii ewangelickiej Chrzest Święty zajmuje miejsce szczególne – to nie tylko obrzęd wprowadzenia do wspólnoty, ale przede wszystkim „widzialne Słowo Boże”, które niesie obietnicę zbawienia. Sakrament ten jest zatem nie tylko obrzędem „chrześcijańskiej inicjacji”, lecz przede wszystkim codziennym doświadczaniem zmartwychwstania.

Od Jordanu do Poranka Wielkanocnego

W judaizmie istniały liczne rytualne obmycia (mikwa), mające usuwać nieczystość religijną. Przełomem była jednak działalność Jana Chrzciciela nad Jordanem. Jego chrzest był wyjątkowy – nie był rutynowym rytuałem, lecz jednorazowym znakiem upamiętniającym upamiętnienie (metanoię) i przygotowanie na przyjście Mesjasza. Sam Jezus, przyjmując chrzest od Jana, uświęcił wodę i nadał temu aktowi nowy, boski wymiar.

Najgłębszy sens chrztu objawia się jednak nie nad Jordanem, lecz przy pustym grobie Chrystusa. Apostoł Paweł w Liście do Rzymian wyjaśnia, że chrzest jest zanurzeniem w śmierć Chrystusa, aby wraz z Nim zmartwychwstać. W starożytnym Kościele chrzest sprawowano podczas Wigilii Paschalnej (nocy z Wielkiej Soboty na Niedzielę Wielkanocną). Kandydaci (katechumeni) wchodzili do wody, co symbolizowało pogrzebanie starego, grzesznego człowieka, a wychodzili z niej jako nowe stworzenia, przyobleczone w białe szaty – symbol światłości zmartwychwstania. Do dziś paschał, świeca wielkanocna, stoi w wielu kościołach przy chrzcielnicach jako przypomnienie, że źródło chrztu bije z grobu Chrystusa.

Słowo, woda i łaska

W ujęciu luterańskim nauka o Chrzcie Świętym opiera się na trzech filarach.

1. To nie jest tylko woda.

Marcin Luter w Małym Katechizmie uczył, że chrzest nie jest zwykłą wodą, lecz wodą zawartą w przykazaniu Bożym i połączoną ze Słowem Bożym. Bez Sło-

wa woda jest tylko wodą, ale ze Słowem jest sakramentem niosącym zbawienie.

2. Sola Gratia (tylko łaska).

Kładziemy nacisk na to, że chrzest jest darem Boga, a nie zasługą człowieka. Dlatego w naszej tradycji chrzci się niemowlęta – dziecko nie może nic ofiarować Bogu, może jedynie przyjąć Jego miłość. To najczystszy dowód bezwarunkowej łaski Bożej.

3. Codzienne umieranie i wstawanie.

Chrzest Święty nie jest jedynie wyblakłym wspomnieniem z dzieciństwa ani archiwalnym zapisem w parafialnej księdze. To proces, który trwa całe życie, żywa siła, która kształtuje każdy dzień wierzącego. Marcin Luter mawiał, że chrześcijanin powinien „codziennie wypełzać z chrztu jak z kąpieli”. Każdego dnia chrześcijanin powinien „topić w sobie starego Adama” poprzez pokutę i na nowo wstawać jako nowy człowiek dzięki przebaczeniu.

Brama i kotwica

Chrzest jest przede wszystkim bramą. To przez nią człowiek zostaje wszczepiony w Ciało Chrystusa i zaproszony do społeczności z Bogiem. Kluczowe jest to, że tę bramę otwiera sam Bóg. To nie człowiek decyduje się „wstąpić”, lecz zostaje „zaproszony i wprowadzony” mocą Bożej obietnicy. Jako brama, chrzest wyznacza nową tożsamość. Od momentu polania wodą i wypowiedzenia Słowa, człowiek nie jest już definiowany przez swoje winy czy pochodzenie, ale przez przynależność do Królestwa Bożego. Jest to brama, która pozostaje otwarta na oścież przez całe życie – niezależnie od tego, jak daleko od niej odejdziemy.

Życie jednak niesie ze sobą kryzysy wiary, zwątpienie i ból. W takich momentach chrzest staje się kotwicą. Gdy emocje zawodzą, a poczucie Bożej obecności znika, człowiek wierzący ma prawo oprzeć się na obiektywnym fakcie: „Jestem przecież ochrzczony!” To sformułowanie (łac. *baptizatus sum*) było dla ks. dra Marcina Lutra potężną bronią przeciwko rozpaczce. Chrzest jest kotwicą, ponieważ jego ważność nie zależy od naszej aktualnej formy duchowej, ale od wierności Boga. Nawet gdy targają nami życiowe burze, kotwica ta trzyma nas moc-

no przy Chrystusie, przypominając, że raz zawarte przymierze z Bogiem jest nierozzerwalne.

Codzienne znaczenie chrztu

Nieodłącznym elementem duchowej dynamiki chrztu w życiu człowieka wierzącego jest koncepcja codziennego powracania do tego sakramentu. Nie chodzi o jego powtórne udzielanie, lecz o duchowe korzystanie z jego owoców każdego dnia.

Dla ochrzczonego wierzącego każdy poranek to mała Wielkanoc. Powrót do chrztu polega na „utopieniu starego Adama” – przez codzienną pokutę i żal za grzechy symbolicznie „topimy” w wodach chrztu nasze egoizmy, lęki i upadki. Przez wiarę w Boga przebaczenie codziennie „wstajemy” do nowego życia, gotowi służyć Bogu i bliźnim. Chrzest Święty to proces, który zaczyna się przy chrzcielnicy, a kończy dopiero w wieczności. Każde umycie twarzy rano może być dla wierzącego przypomnieniem: Bóg mnie obmył, należę do Niego, zaczynam dziś od nowa. To nieustanne doświadczanie łaski, która mówi: „Nie bój się, odkupiłem cię, wezwałem cię po imieniu, moim jesteś” (Iz 43).

Każdego dnia chrześcijanin może czerpać z chrztu siłę do walki z grzechem i do nowego życia. Jest to zarazem wezwanie do odpowiedzialności – skoro zostaliśmy ochrzczeni, nasze życie powinno odzwierciedlać tę nową tożsamość.

snu

Křest ne-dospělých:

Úkol pro rodiče, kmotry, rodinu, sbor

Praxe křtu byla známá již v některých pohanských náboženstvích. Křest, při němž se používala obyčejná voda, sloužil k rituálnímu očišťování.

S podobným chápáním křtu se setkáváme v době starozákonní i v židovství. Kromě tohoto rituálního očišťování se křtu podrobovali rovněž tzv. proselyté, tj. ti, (jak muži, tak ženy), kdo chtěli z jiných náboženství přestoupit na židovství. Muži se navíc podrobovali obřízce.

Z doby novozákonní jsou známy tři druhy křtu vodou:

1. Křest Janův, který byl znamením i projevem pokání,
2. Křest Ježíše, který přijal Janův křest, byť Ježíš byl bez hříchu a pokání činit nemusel. On však právě v tomto křtu se solidarizuje s člověkem a přijímá na sebe hříchy celého lidstva,
3. Křest křesťanský, kterým se zabýváme v tomto článku.

Milost a dar

Křesťanský křest nařídil a ustanovil Pán Ježíš před svým nanebevstoupením (Mt 28,19). Poprvé byl prováděn v den Letnic při seslání Ducha svatého, kdy pod vlivem Petrova kázání uvěřilo v Krista a nechalo se pokřtít na tři tisíce lidí, kteří vytvořili v Jeruzalémě první křesťanský sbor rychle rostoucí církve (Sk 2).

Křest se stal projevem i prostředkem, v němž člověk před Bohem i lidmi činil pokání a odvracel se od dosavadního způsobu života. Zároveň člověk ve křtu před Bohem i před lidmi vyjadřoval svou víru v Krista, jemu se odevzdával, aby tak od něj dosahoval odpuštění, omytí a očištění od svých hříchů a vin. Řecké slovo křtít (*baptein* nebo *baptizein*) má širší význam: smýt, omýt, polít, omočit, ponořit.

Když Ježíš při ustanovení křtu říká: „... křtíte ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého...“, tak to znamená, že máme být pokřtěni, ponořeni do samého trojjediného Boha. Ve křtu se tedy nejedná jen o očištění duchovní proces, a už vůbec ne o nějakou zvláštní zkušenost nebo nějaký zážitek, nýbrž především o naše ponoření, spojení, blízkost, odevzdání a přebývání s Bohem. Z Nového zákona není znám ani jeden případ, že by se někdo stal křesťanem, aniž by byl pokřtěn. Křest se stal svědectvím o novém životě s Kristem.

Křest však není jen činem lidským, svědectvím a projevem víry člověka, nýbrž je především projevem Boží milosti a Božím darem, který nás k něčemu opravňuje i zavazuje. Opravňuje k synovství (k tomu, že se stáváme Božími dětmi) a zavazuje k životu víry. Na rozdíl od svátosti Večeře Páně, k níž máme po zpovědi přicházet opakovaně a co nejčastěji, svátost křtu je jednorázovým, neopakovatelným, který spolu s vírou rozhoduje o naší spáse (Mk 16,16).

Kdy bychom měli být pokřtěni?

Domnívám se, že vše výše zmíněné o křtu svatém nezbuzuje větší kontroverze. Ty obvykle začínají, když položíme otázku: Kdy bychom měli být pokřtěni, až v dospělosti (když uvěříme v Krista), anebo již předtím jako malé děti? Tato otázka mnohé křesťany polarizuje, štěpí. Naleznou se horliví a tvrdí zastánci jednoho nebo druhého názoru.

Je zvláštní, že Písmo svaté tuto záležitost nijak nehrotí. Nezakazuje ani neřadí ani jedno, ani druhé. Jednoduše říká: Křtíte! Rádi bychom se zeptali: Kdy? V jakém věku? Na to Bible nedává

odpověď, jako by na věku křtěnce nezáleželo.

Byť od raného starověku až do středověku byly křtěny výlučně nemluvnata nebo malé děti a rovněž dnes naprostá většina křesťanů je takto pokřtěna, určitě nikdo nemůže zpochybnit křest dospělých, kdy podobně jako v době apoštolské někdo doposud nepokřtěný uvěřil v Krista. Problém je spíše opačný. Některé denominace i někteří členové naší církve nimi ovlivněni zpochybňují platnost křtu nemluvnat, byť naše církve uznává právoplatnost jak křtu dospělých, tak i křtu nemluvnat. Jaké mají k tomu důvody? Je jich jistě více, ale uvedu alespoň čtyři:

1. Křest dětí není v Bibli přímo nařízen.
2. Křest dětí není v souladu s logikou Mk 16,16, kde Ježíš říká „Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen.“ Zdá se logické, že by víra měla předcházet křest. Navíc právě taková byla praxe v prvotní církvi.
3. Zdá se nemožné, aby nemluvně mohlo uvěřit v Krista.
4. Křest dětí byl a je často vykonáván automaticky bez duchovních pohnutek rodičů, jen ze zvyku, tradice nebo na přání prarodičů. V následném životě k ničemu nevede, k ničemu nezavazuje a nic nemění.

Ke zmíněným argumentům by bylo možné podat protiargumenty, byť smyslem tohoto článku není polemika ani snaha někoho přesvědčovat v jeho ustá-

lených názorech. Proto jen stručně k jednotlivým bodům:

Ad 1. V Novém zákoně se o křtu dětí sice přímo nepíše, ale jsou v něm zmínky o tom, že někdo byl pokřtěn s celým svým domem. To, že k takovému označení patří i děti, je z Bible nesporné.

Ad 2. V Bibli se nic neříká o tom, zda má být nejdříve víra a potom křest, nebo naopak. Pořadí není určující. Důležitým je, aby bylo obojí.

Ad 3. Problematika víry nemluvnat je mnohem hlubší. Podobně jsou na tom lidé mentálně postižení. Rovněž oni nejsou z lidského hlediska schopni v Krista uvěřit. Tudíž by nemohli být ani pokřtěni. Všemohoucí Bůh však přesahuje naši logiku. U L 1,19 čteme, že Jan Křtitel už mateřského klína byl naplněn Duchem svatým.

Ad 4. Pokud je prováděn křest jen ze zvyku a tradice, je tu zcela oprávněna kritika. Křest dítěte se má provádět jen na základě víry a slibu rodičů, že dítě budou vychovávat a vést k víře v Krista a jednou (například při konfirmaci nebo i později v životě) se k ní osobně, vědomě přihlásí. Role kmotrů je zde zástupná. Vycházela z praxe doby pronásledované církve, kdy mnozí rodiče za svou víru zaplatili životem. V tom případě jejich roli přebírali kmotři. Ti tu nebyli a nejsou pro kupování dárků. Hlavní podmínkou je, aby věřili v Ježíše. Bez toho by to bylo podobné, jako kdyby se učitelé našich dětí měli stát ti, co sami ani číst, ani psát neumí. Ke křesťanské výchově se mají přičinit svými modlitbami a osobním příkladem rodiče víry i prarodiče, celé rodiny i celý sbor.

Pokud se někdo z rodičů domnívá, že odložením křtu svých dětí do jejich dospělosti se před Bohem zbaví zodpovědnosti za jejich vedení k víře, hluboce se mylí. Obvykle to bývá pro ně ještě mnohem složitější, když je mají v době jejich puberty a dospívání dovést ke svobodnému rozhodnutí pro víru v Krista a ke křtu, bez něhož není spásy.

Zakončím citátem, který může jak zastáncům, tak i odpůrcům nemluvnat na příčiny jejich rozdílných postojů ke křtu. Tyto rozdíly vycházejí z rozlišných východisek v pochopení podstaty křtu svatého. V *Novém biblickém slovníku* (str. 557) se píše:

„Čím více chápeme křest jako výraz víry křtěnce, tím méně budeme souhlasit s křtem nemluvnat. Čím více jej pokládáme za výraz Boží milosti, tím snadněji křest nemluvnat obhájíme.“

*Jan Waclawek
emeritní biskup*

Křest dospělých a jejich další vedení

Foto: Bogdan Tacina

Padl na mne nelehký, ale zároveň radostný úkol. Hovořit o křtu a přípravě dospělých osob na tuto svátost. To považuji za milou povinnost.

Kdybychom spočítali, kolik křtů se v naší církvi ročně uskuteční a udělali si malé srovnání mezi křty dospělých osob a dětí, vyšlo by nám jasně najevo, že oněch křtů dospělých je mnohem méně. Troufl bych si říci (z vlastní zkušenosti), že spíše poskromnu. Ve velké většině křtíme spíše novorozence nebo dorostence (konfirmandy). Ale křtu dospělých osob, tedy lidí nad 18 let věku, je poměrně málo.

Proto příprava každého znovuzrozeného dospělého člověka je opravdová radost. A to vám řekne snad každý pastor, že tyto přípravy ke křtu mu vlévají do žil novou mizu. Těžko se to popisuje, ale je to opravdu nesmírný pocit radosti, když před vámi sedí dospělý člověk, který se odhodlal jít za Ježíšem a chce ho poznávat.

Tuto radost nám lehce kazí to, že jako církev nemáme nějakou hotovou uceleňnou brožuru, podle které bychom tyto před-křestní pohovory mohli vést. Každý si to řešíme nějak po svém. Chápu, že je asi obtížné vytvořit něco takového, protože dospělý člověk je unikátní osobnost

a je podle toho třeba volit i způsob a délku výuky. Já sám jsem vedl už několik takovýchto příprav a pokaždé byly trochu jiné.

Opravdu velmi záleží na tom, kdo před vámi sedí. Zvolit správné tempo a náročnost výkladu je vždy individuální. Ovšem obsah by měl být asi jednotný. Teď ale nehovořím za všechny faráře, ale sám za sebe. Osobně si myslím, že je potřeba projít během katecheze ke křtu základními body víry každého křesťana, jako jsou modlitba, vyznání víry, případně i některé další oblasti. Proto přípravy, které sám praktikuji, se nevejdou do jednoho nebo dvou setkání před křtem, ale trvají déle. A to je něco, o čem se i mezi námi faráři nejednou vedla diskuse. Jestli říci jen to nejnútnejší a vyučování nechat až po křtu, nebo nejprve o něco lépe připravit, pokřtít a pak pokračovat ve vyučování. V tom máme určitou svobodu a je na každém faráři, jakou cestu si zvolí. Mně osobně se osvědčilo nejprve si trochu více pohovořit o podstatě křesťanství, které je formulováno v modlitbě Páně a případně ve vyznání víry (Crédu). Proto u mne tato příprava většinou trvá 2-3 měsíce, kdy se pravidelně jednou týdně scházíme a společně diskutujeme.

Nový život v Kristu

Někomu to může připadat moc dlouho, jinému třeba naopak. Upřímně řečeno, je to vlastně dost málo, protože co se dá opravdu stihnout za tak krátkou dobu? Je to jen takové vstupní školení, které má otevřít oči a poskytnout vám jen základní informace. Jak jsem už napsal, skutečný zápas a usilování o posvěcený život je celoživotní náplní a křest je jen jakýmsi odrazovým můstkem.

Tady vstupuje do hry i společenství, sbor, ve kterém dotýčný nebo dotýčná se nachází. Nejsem zastáncem přístupu: „Pokřtíte mě a já si pak najdu společenství, kam budu patřit (chodit).“ To je vždy špatně. Bez společenství není možný ani opravdivý růst. Ačkoli je křest univerzální, protože ho udílí samotný Bůh, společenství je pak místem, kde tato svátost může dojít plného rozvinutí. Být Božím dítětem, znamená mít taky bratry a sestry v Kristu. Nejsme „Boží jedináčci,“ ale tvoříme tělo Kristovo s mnoha údy. Proto je tak důležité společenství a vše co toto společenství bratří a sester nabízí.

Následná katecheze po křtu je tedy častokrát už v plné režii sboru (církve). Nově pokřtěný si musí najít na této cestě za Kristem nové společníky. Pastor může být jedním z nich, ale ne jediným. Má taky jen omezené možnosti a čas. A po pravdě je v rozmanitosti i krása, takže je dobře, že si pokřtěný/á můžeme zvolit okruh lidí, kteří jej/jí budou doprovázet, a nejste vázán/a jen na osobu faráře či farářky.

Je také dobrou praxí, že si každý nově pokřtěný nachází ve svém sboru místo a službu, kterou chce vykonávat (čím chce sloužit). Nesmíme ale na takto nového člena sboru vložit příliš mnoho. Když nastoupíte do novém zaměstnání, taky máte zkušební dobu, kdy pozorujete, jak věci fungují, a učíte se. Podobně by tomu mělo být i v církvi. Nově pokřtěný by se měl zapojovat do chodu sboru (většinou sám chce, protože je plný Boží lásky a velikého nadšení), ale je třeba být i opatrný, abychom na něho nekladli příliš mnoho. Je přeci jen teprve v pozorovací fázi a mnohým věcem se teprve učí.

Je to citlivé téma, jak zapojit nově pokřtěného a zároveň na něho nenaložit moc. I to je velmi individuální a neexistuje na to jednotný postup nebo mechanismus, protože každý dospělý je jedinečný. Proto je potřeba Boha prosit o moudrost. Bez toho to nebude fungovat.

Přeji naší církvi, aby přibývaly křty dospělých a abychom uměli i tyto nové křesťany doprovázet na jejich nové životní cestě.

Lukáš Borecki, pastor

Jelikož jsem se narodil do křesťanské rodiny, byl jsem pokřtěn už jako malý. A upřímně řečeno, nikdy jsem si tak nějak neuvědomoval podstatu toho, že jsem pokřtěn. Byla to prostě tak nějak součást mého života. Až u konfirmace jsem si uvědomil, co to ten křest vlastně je. Že se nejedná jen o nějakou tradici, ale jedná se o to, že jsem se stal novým stvořením. To se taky v průběhu konfirmace ve mně začalo upevňovat. Moje víra začínala mít hloubku. Mohl jsem společně s kamarády na dorostu růst a poznávat Pána.

Jednoho dne přišla taková nabídka ani už si vlastně nepamatuji, kdy přesně to bylo, začal jsem doprovázet chvály na dorostu. Jako asi každý jsem byl ze začátku nejistý, ale postupně jsem se v tom uchytil. Následně přišlo také pozvání do hudební skupiny, a to jsem samozřejmě neodmítnul. Nejdříve jsem se cítil jako takový nováček, co nic neumí. Ale s postupem času jsem na to přišel. Hudba se pro mě začala stávat neoddelitelnou součástí života. Právě skrze hudbu jsem mohl slyšet Boží hlas a cítit jeho působení. Všechno to je Boží požehnání. Můj život začínal nabírat určitý směr. A jednoho dne jsem poslal přihlášku na Louč. To byl asi jeden z nejdůležitějších momentů, jelikož jsem tam dostal nový impuls do života. Posu-

nout svůj život na novou úroveň. Začal jsem více číst Bibli a celkově jsem začal poznávat, že se ze mě stává nový člověk. Jako bych prožíval takový duchovní křest. Ovšem prakticky nejdůležitější částí Louče je paradoxně její konec. Jelikož jde o to, abychom vyšli jako ty *Louče* a byly služebníky Pána Ježíše. Zaplál ve mně nový oheň. Uvědomil jsem si podstatu služby a to, že i mě Pán Bůh povolává do služby v jeho jménu. A upřímně, můj život nebyl jako předtím. Samozřejmě se ze mě nestal misionář, který by vyjel a kázal evangelium do všech koutů země. Ale mohl jsem prožít proměnu v tom, že jsem si uvědomil, kým je pro mě Bůh a co je mým úkolem tady na zemi a jaká je vůbec moje podstata. A tak začala moje cesta Božího služebníka. Už jsem sice sloužil na různých místech, ale až teď jsem si uvědomoval tu podstatu.

Jak víme, jedním z nejdůležitějších úkolů, které nám Pán zanechal, je: získávejte mi učedníky. A díky Bohu a jeho milosti jsem mohl začít cvičit nové hudebníky, kteří by mohli zažít totéž co já a mohli se taky stát Božími služebníky. Je to vlastně takový koloběh víry. Každý má nějaké obdarování, kterým může sloužit, ale potřebuje někoho, kdo mu tak trochu ukáže nebo poradí. A nejkrásnější na tom je, když můžete své znalosti a rady předat někomu mladšímu a být pro něj tím určitým učitelem. Minimálně pro mě je to obrovské požehnání. Zatím je můj klavírní kroužek ještě v plenkách, ale i přes ten krátký čas můžu vidět růst a touhu v srdcích dorostenců, kteří chtějí chválit Boha a využít dar hudby. Na to, že mi není ještě ani osmáct let, jsem se už mohl zúčastnit tolika možných služeb, že bych si asi ani na všechny nevzpomněl. Ale to, že můžu vychovávat novou generaci služebníků, je zdaleka ta nejhezčí a nejmilejší služba, do které mě mohl Pán povolát.

Nic z toho by se nejspíše nestalo, kdyby v mém srdci nepřišla ta změna. To znovuzrození. To očistění, odpuštění a nový směr v životě. A tak chci povzbudit všechny, kteří možná neučinili ten krok, aby jej učinili. Možná právě toho, kdo zrovna čte tyto řádky. To, že jsme byli pokřtěni, je hrozně důležité, nechci na to rozhodně zapomenout. Ale ta hlavní změna přichází uvnitř. V srdci. Ne skrze vodu, ale skrze krev Pána Ježíše a skrze Ducha svatého.

Jan Michalík

Chvála manželství:

Malé zamýšlení po letošním týdnu manželství

Ve svém církevním i pracovním životě potkávám lidi a jejich příběhy. Jsou fascinující. Lidé i příběhy. Často jde o příběhy vztahů a manželství. Bývají krásné, ale občas také bolestné a komplikované.

Viděl jsem, jak se dva lidi dokážou krásně opřít do společné práce a jako manželé vstoupí do podnikání. Viděl jsem prosperující rodinné firmy, ale také příklady tvrdosti. Viděl jsem, jak se naplňuje biblické slovo „rozdělené domy upadají“. Rozdělené firmy padají „na tvář“. Krásné firmy s dobrým nápadem mohou jít ke dnu a stahuje je nikoliv ekonomika, ta se projeví později, ale právě rozpad manželství.

Napadají mě také jiné příběhy manželství. Křesťanské a neskutečně pravdivé.

Dědeček ze Smilovic jednou svezl holku z vesnice na kole. Ještě tentýž den se snad domluvili, že se vezmou. Žádné velké námluvy. Manželství pak odolalo válce, během níž dědeček chodil na šachtu na noční směny. Manželství nezničila ani těžká nemoc, ani nedostatek prakticky všeho. Pamatuji si, s jakou něhou děda oslovoval těžce nemocnou manželku: „Haniczko“.

I z druhé otcovy strany jsem viděl krásu manželství. Vztahu nikdo moc nepřál. Babička se líbila mnoha klukům z vesnice. Krásná, a navíc s domem. Tehdy na začátku minulého století vyřešily dvě rodiny majetkové poměry zcela pragmaticky. Dva bratři si vzali dvě sestry. Majetek nepřišel k újmě. Krásné a dlouhé manželství spojilo razantní ženu a hodného pracovitého muže. Jejich vztah přežil léta odloučení za druhé světové války. Dědeček se vrátil z polských legií z Anglie až dva roky po jejím skončení. Láska trvala až do konce. Vybavuji si, jak jídávali z jednoho talíře anebo hrnce. Fascinující!

A pak moji rodiče, kteří znali snad jen dřinu. Přes všechny výzvy a konflikty vydrželi, vychovali šest dětí a postavili dům. Všechny děti uvěřily v Boha a zakotvily v církvi. Večer, když s něhou ukládali svá nemocná těla do postelí, se společně modlili. Finále manželství překonalo všechny předešlé krize.

Nabídl jsem rodině loučící se s otcem Večeři Páně. Společně zpíváme: „Tam

v nebesích je má otčina.“ Následuje vyznání hříchů a není co odpouštět, podobá se to spíše vyznávání lásky mezi členy rodiny.

A nakonec jedno velmi nedávné odcházení. Parkinson pomalu ukrajoval síly. Dva roky jako na houpačce: Jednou je lépe, jindy se smířujeme s nevyhnutelným koncem a loučíme se. Péče 24/7. Dovolím si citovat moji letitou sousedku: „Stáří není pro zbabělce.“ Při posledním mém loučení s tchánem, jsem se s rodinou modlil. Tatínek mé ženy se také

modlil. Kromě jeho „amen“ jsem nerozuměl snad jedinému slovu. To však nebránilo tomu, abychom se k jeho „amen“ všichni s vírou připojili. Trubička s kyslíkem v nose a prostředky proti bolesti. Při mém odchodu se tchán upřeně zadívá na svou manželku. „Co sie tak dziwosz?“ zeptá se ona. „Podobosz sie mi.“ (Co se tak díváš? Líbíš se mi). Trubička s kyslíkem v nose a morfium. Přesto zaznívá něžné vyznání lásky po šedesáti letech společného života. Může být něco hezčího než ono „podobosz sie mi“?

V církvi se zabýváme mnohými věcmi. Teologií, praktickou správou sboru, ekonomikou. Ale neodmyslitelnou součástí naší zbožnosti jsou právě krásná manželství.

A pokud to třeba někdy moc nefunguje, zkusme vydržet. Stojí to za to.

Zbyšek Kaleta, pastor

Kdo nám dá budoucnost a naději?

„Já sám přece vím, jak o vás přemýšlím, praví Hospodin. Mám v úmyslu váš prospěch a ne neštěstí, chci vám dát budoucnost a naději.“ (Jr 29,11)

Každý, kdo se vydal na novou cestu k nebi skrze víru v Ježíše, se nevyhne nepříjemným pokušením, jeho víra musí být prověřena. Právě skrze zkoušky a pokušení v životě křesťana se zjevuje Bůh a ukazuje svou moc.

Proč jsem se rozhodl vybrat tento text Jeremiáše na téma pokušení v životě věřícího? Protože pokušení bývají různá. Mohou přicházet z vnějšího prostředí, které

ovlivňuje oči křesťana, a mohou být také vnitřní, z tělesných žádostí. Mohou se usadit v myšlenkách a vzbuzovat pochybnosti a strach. Bohužel jsem se poddal těmto myšlenkám, když jsem v práci poslouchal rozhovor mezi lidmi o tom, co se stane s Ukrajinci, pokud jim přestanou pomáhat a neprodlouží jim víza. Tyto pochybnosti jsem přinesl do své rodiny, když jsem řekl manželce, že mohou na-

stat těžké časy. Na jedné straně je přirozené, že se obáváme o budoucnost a přemýšlíme o tom, jak se vyhnout neštěstí. Ale pokud věříme v Boha, nemusíme se ničeho bát. Pokud důvěřujeme Bohu, co nám může přinést tajemná budoucnost?

Manželka mi řekla: Jak ty, hlava rodiny, můžeš takhle mluvit, jako bys nebyl věřící? Vskutku, udělal jsem chybu, protože jsem zapomněl, jak mě Pán Bůh zachránil před válkou, jak mi pomohl být tady se svou rodinou. Jak mohu pochybovat o Bohu, který nám vždy přeje štěstí, který se vždy snaží, abychom se měli dobře a chválili jeho jméno? Dábel vždy chce člověka učinit nešťastným, a to i tehdy, když má všechno, ale Bůh přemýšlí o tom, jak nám připravit šťastný život s ním, a na konci zkoušky naší víry nás chce nádherně odměnit.

Co znamená, že nám chce dát budoucnost? Víme, že ti, kdo v něj věří, Spasitel Ježíš připravil věčný domov v nebi, a to by mělo vždy potěšit naše srdce. Ale zde v kontextu verše nám je jasné, že Bůh nás chce učinit šťastnými zde na zemi, abychom mu důvěřovali a viděli jeho lásku k nám. Už nebudu o něm pochybovat a vše, co se stane v mém životě, přijmu z jeho milující ruky, protože vím, že Bůh chce, abych se s ním měl dobře. Budeme si pamatovat, že ať už nás v životě potká jakékoli pokušení nebo zkouška, Bůh vše řídí, neboť je na naší straně, takže se nemáme čeho bát.

Na závěr uvádím z listu Římanům (8,31-32) slovo apoštola Pavla naplněného svatým Duchem: „*Co na to řekneme? Když je Bůh s námi, kdo proti nám? Neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním tedy nedaroval i všechno ostatní?*“ To nejcennější, co Bůh mohl lidem dát, je jeho milovaný Syn, který byl vydán jako oběť za naše hříchy, a vše ostatní, co potřebujeme, nám také daruje. Odvážil se přinést nejtěžší oběť, kterou nedokážeme pochopit. Jak z lásky k nám může před námi skrýt pozemské dobro? Ježíš

řekl, že i zlý otec může dát chléb svým dětem, které o něj prosí, tím spíše dobrý a milující Bůh Otec dá těm, kteří k němu přicházejí. Abychom získali takové požehnání, musíme dle slov proroka Jeremiáše v modlitbě hledat Boha celým svým srdcem. Pokud nás přepadají pochybnosti nebo obavy o budoucnost, je třeba obrátit své srdce k Bohu a upřímně se k němu modlit. A Pán Bůh požehná každému, kdo mu odevzdá svůj život, aby si byl jist, že je a bude na jeho straně.

u

Jubileum emeritního biskupa Stanislava Piętaka

Dne 18. března 2026 oslavil své významné životní jubileum, 80. narozeniny, bratr Mgr. Stanislav Piętak, Ph.D., emeritní biskup Slezské církve evangelické a. v. Jeho životní cesta je hlubokým svědectvím o věrnosti, pokoře a neúnavné službě Bohu i lidem na Těšínsku i daleko za jeho hranicemi.

Stanislav Piętak se narodil v roce 1946 v podhorské obci Smilovice. Jeho rodiče byli velmi zbožní a v době totality otevřeli svůj dům pro tajné biblické hodiny. Svého syna posílali pravidelně na nedělní besídku; učil se také hře na mandolínu a housle. Po konfirmaci chodil do místní misijní skupiny mládeže. Jezdával také s pěveckým sborem a dechovkou na evangelizace do Stonavy, kde tenkrát sloužil pastor Vladislav Santarius. Na jeho výzvu k přijetí Pána Ježíše odpověděl hlasitou modlitbou. Byl to pro něj tak hluboký zážitek, že cestou

od vlaku domů klekl na pěšině mezi jetelovými poli a vroucně se modlil. Tam získal ujištění Duchem svatým, že je Božím dítětem.

Po maturitě odešel studovat na Vysokou školu zemědělskou v Praze. V roce 1967 přestoupil na Slovenskou evangelickou teologickou fakultu v Bratislavě. Začínalo tehdy Pražské jaro a bylo možné získat ke studiu teologie státní souhlas.

Po ukončení teologického studia vstoupil dne 31. července 1971 do manželství s Annou Chalupskou a druhého dne 1. srpna 1971 byl v Komorní Lhotce or-

dinován pro službu v Havířově-Bludovicích. Po dvou měsících nastoupil dvouletou vojenskou službu a do sboru se vrátil 1. října 1973. Věnoval se především práci s dorostem a mládeží. Když se mládež rozrůstala a často vystupovala v kostele, přibývalo dětí na náboženství, nastaly potíže ze strany církevních tajemníků i církevní vrchnosti.

Když bludovický pastor Karel Krzywoń vážně onemocněl na hlasivky, poslal církevní radě své doporučení i doporučení sborového presbyterstva, aby vikář Stanislav Piętak mohl kandidovat na funkci

pastora. Nastaly církevně-politické komplikace, což se projevilo v tom, že jeho kandidatura byla znemožňována. Jelikož většina přítomných voličů na posledních volbách v červnu 1979 jej chtěla volit, volby byly přerušeny a on byl ihned zbaven státního souhlasu pro výkon služby v bludovickém sboru.

Mezitím dne 28. 2. 1979 byl jako vikář pověřen administrativou sboru v Albrechticích, kde pak působil do roku 1992. Během komunistického režimu byl perzekvován; do úřadu pastora mohl být zvolen až v roce 1989. S velikou horlivostí se věnoval zvěstování Božího slova a práci s mladou generací, vedl výstavbu nové fary u kostela. Od 1. 2. 1990 do 29. 2. 1992 administroval sbor v Havířově-Suché. Od státu získal zpátky sborový dům, v němž zřídil sídlo sboru s kanceláří a místnostmi pro biblické hodiny a shromáždění mládeže. V tom čase byla rovněž uskutečněna rozsáhlá parková úprava okolí chrámu a rekultivace hřbitova.

V letech 1992-2006 byl povolán za pastora sboru v Třinci. Práci ve sboru se věnoval velmi svědomitě. S mimořádnou pílí se věnoval mladé generaci. V době jeho působení byl vybudován sborový dům v Neborech a byl zde zřízen samostatný sbor. V té době sbor v Třinci získal zpátky budovu evangelické školy v Horní Líštné, kde založil kazatelskou stanicí, sloužící nyní jako církevní mateřská školka.

Jako pastor sboru v Třinci měl jasnou vizi, jak a kam duchovně vést svěřené společenství Božího lidu. Koupě a rekonstrukce bývalého kina na moderní sborový dům byla důkazem, že rozuměl současným potřebám všech generací ve sboru a chtěl pro všechny zajistit kvalitní duchovní program ve vhodných prostorách. V dobré spolupráci se presbyterstvem sboru i s kolegy usiloval o kvalitní pastorskou, kazatelskou a učitelenskou službu při zvěstování a sdílení evangelia a o nekompromisní následování Ježíše Krista.

Byl jedním z iniciátorů založení Katedry křesťanské výchovy na Pedagogické fakultě Ostravské univerzity. Zajistil její akreditaci, systematické vyučování i uznávané místo na fakultě. Pak stál v čele této katedry od roku 1993 až do začlenění uvedené katedry do Katedry společenských věd v roce 2003. Navázal četné kontakty se zahraničními univerzitami, na nichž mohla studovat celá řada našich studentů.

V roce 2000 získal na Evangelické bohoslovecké fakultě v Bratislavě doktorát na základě obhájení disertační práce na téma Duchovní zralost jako výzva pro

konfirmační přípravu. Byl také jedním z iniciátorů vytvoření Základní církevní školy v Třinci, která nyní také zastřešuje domácí vzdělávání a činnost mateřských škol.

V listopadu 2006 byl Synodem SCEAV zvolen biskupem. Ve svém úřadě ale také v rámci světových grémíí hájil v etických otázkách konzervativní stanoviska. Stál pevně na základě biblického učení a nepodléhal současným trendům, kdy se evangelické církve přizpůsobují světu. Podporoval také misijní aktivity zaměřené mimo církve, které byly realizovány v rámci Projektu M.I.S.E. Usiloval o praktickou realizaci reformačních zásad, obohacených pietismem a probuzeneckým hnutím, které tvoří součást duchovního dědictví slezského evangelictví.

Věnoval se také publikační činnosti, podílel se např. na vzniku *The Lutheran Study Bible* (2009), vydal *Duchovní zralost jako výzva pro konfirmační přípravu* (1999), *Vybrané základní otázky náboženské výchovy* (2000), *Základy pastorální teologie* (e-learningová skripta pro distanční studium, 2002) a *Křest a Večere Páně* (2013). Výsledky výzkumu *Dětské představy Boha* publikoval v odborném pedagogickém tisku. Psal rovněž články duchovně vzdělávací a historické, v nichž věnoval pozornost zvláště reformaci a období raného pietismu.

V roce 2011 dovršil biskup Piętak 65 let věku a v souladu s vnitřními předpisy církve bylo ukončeno jeho funkční období pro výkon úřadu biskupa Slezské církve evangelické a. v. Když opustil úřad biskupa, začal v roce 2011 pracovat ve sboru v Bystřici nad Olší.

I po odchodu do penze zůstává bratr biskup Piętak aktivní součástí církevního života. Jeho výklady Písma, přednášky a pastýřská péče jsou i nadále vyhledávaným zdrojem povzbuzení pro mnohé věřící. Je také dlouholetým členem výboru Křesťanského společenství.

Od svatebního dne věnoval rovněž mnoho pozornosti svému manželství a rodině. Vychovali spolu s manželkou dceru Magdalénu a syny Martina, Tomáše a Pavla. Ze všech mají velkou radost, protože jsou i s rodinami upřímnými následovníky Krista.

Jménem čtenářů a redakce našeho časopisu přejeme bratru biskupovi k jeho životnímu jubileu především hojnost Božího požehnání, pevné zdraví a svěžest ducha. Děkujeme za moudrost, kterou do životů celých generací vnášel skrze svá kázání, lidskost a laskavost. Jako vyjádření naší vděčnosti a naděje pro vzácného Jubilanta vybíráme slova zaslíbení, která provázejí Boží služebníky po tisíciletí: „Hospodin ti požehnej a ochraňuj tě, Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv, Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem.“ (Nu 6,24-26)

red

Foto: Joanna Sikora-Kożusznik

Pár vzpomínek na bratra faráře Stanislava Kaczmarczyka

Před pěti lety zemřel farář Stanislav Kaczmarczyk. Dožil se 84 let. Měl jsem možnost slyšet jeho kázání pravidelně v kostele luterského sboru ČCE, Na Rozvoji v Českém Těšíně. Obdivoval jsem jejich připravenost a pečlivost, se kterou je pronášel. Vepsalo se mi to do mysli. Jeho kázání byla kristocentrická, poutavá, vyznívala důstojně a vyznačovala se praktickou seriózností, která se měla a mohla odrážet v životě věřícího. Vzpomínám si, jak jednou řekl něco v tomto smyslu: „Věnuj Pánu Bohu jeden rok svého života, běž pracovat do diakonického zařízení nebo na misií...“ Ale musím říci, že mě oslovily a zůstaly mi v paměti i jeho krátké a názorné promluvy k dětem, na bohoslužbách anebo jeho úvody k tématu přímluvné modlitby na konci některých z nich. Vzpomenu ještě diapositivy z jeho cesty do Izraele, které promítal krátce po sametové revoluci, asi v rámci XcamPu v tošanovické hájence. Každý obrázek doprovodil hlubokým biblickým postřehem, aplikací pro život víru.

Pastor Kaczmarczyk také připravoval série kázání, která vycházela na kazetách, lidé z různých sborů je měli doma, poslouchali. Někdo by je mohl sesbírat, zdigitalizovat a takto zpřístupnit. Záběr práce pastora Kaczmarczyka byl velmi široký. Kromě povinností ve sboru psal texty letáků Brněnské tiskové misie, stál ve vedení Dětské misie, angažoval se v Křesťanském společenství (KS-SCh), upravoval a/nebo překládal písně, psal vyučující texty pro potřebu církve. Vyba-vuji si přednášku Služba slovem, která je vhodným návodem, jak připravit biblický proslov a jak k takovému úkolu přistupovat. Mnohokrát jsem jej doporučoval a rozesílal druhým. S psychologem

J. Křivohlavým napsal knížku *Poslední úsek cesty*. Vyučoval homiletiku na Katedře křesťanské výchovy Pedagogické fakulty Ostravské univerzity. Měl dobré kontakty: asi rok po sametové revoluci vystoupila v kostele Na Rozvoji americká skupina Continental Singers, to tehdy působilo jako zjevení. Anebo v něm vedl evangelizaci br. Ulrich Parzany z Německa. Farář Kaczmarczyk se těšil autoritě mimo evangelické kruhy na Těšínsku, přednášel například na konferenci *Církev v odporu proti komunistické diktatuře* v roce 2005. Mezi řečníky byli arcibiskup Karel Otčenášek, Václav Vaško nebo Olga Kopecká-Valeská. Často byl zván do Evangelické církve a. v. na Slovensku. Ale jeho záběr přesahoval hranice luteranismu. Bratr dirigent Tomasz Konderla z CB Hrádek mi vyprávěl, že farář Kaczmarczyk měl v jejich sboru evangelizační slovo a že všichni, kteří zareagovali na výzvu k přijetí Krista, ve víře vytrvali. V službě a v životě mu byla oporou jeho manželka Olga.

Když jsem byl v pokonfirmačním věku, v době socialismu, jevil se mi farář Kaczmarczyk jako tajemstvím obestřená postava. Věděl jsem, kým je, že v naší církvi nesloužil a předtím pracoval v civilním zaměstnání, v tiskárnách. Pro mne bylo tehdy vzácné slyšet jej kázat. Když jsem studoval na gymnáziu, jezdil někdy z Havířova domů do Č. Těšína stejným autobusem, asi ze sboru ze Štramberka. Skrytě jsem ho pozoroval. Vypadal zamlkle a uzavřeně. Pak jsem jednou zažil jeho výklad o čtení Bible na modlitební chvíli ve Vělopolí v domě jeho bratra Karla. Na prvním, úřady povoleném celocírkevním srazu mládeže v Komorní Lhotce na podzim 1988, zmínil bratr Jan Tomala ve svém proslovu jeho jméno jako jednoho z místních farářů. Doba politické svobody pastora Kaczmarczykovi umožnila uplatnit a rozvinout jeho dary.

Moje postřehy jsou omezené, i počtem. Mnozí by o faráři Kaczmarczykovi mohli říci mnohem více. Stojí za to pročíst jeho texty, poučit se z nich, poslouchat jeho kázání, uplatnit jejich obsah ve víře a v životě a vůbec nechat se inspirovat různými aspekty jeho života a služby. Díky Bohu za všechno dobré, co nám pastor Kaczmarczyk zanechal.

Marek Říčan
pastor

The Chosen otevírá dveře novým lidem

Kdo by čekal, že právě Česko bude inspirovat další státy k misií?

Když začal být seriál *The Chosen* populární, nadchli jsme se, že proměníme Česko skrze velké akce, promítání v kinech a široká veřejnost se díky seriálu seznámí s Ježíšem. Že jste o žádném promítání v kině neslyšeli? Nevyšlo to, ale právě z této neuskutečněné myšlenky vzniklo něco jiného, možná ještě cennějšího.

V Křesťanské akademii mladých (KAM) se zrodil koncept *The Chosen Clubs*, tedy setkání, kde lidé společně sledují seriál a následně mluví o tématech, která v něm zazněla. Pro vedoucí těchto klubů byly připraveny brožury s podklady, aby mohli jednotlivá setkání snadno vést. Balíček pro vedoucí využili například ve SCEAV Těrlicko, kde mládež a dorost po letním táboře navázali sérií

The Chosen. Vedoucí sdílela: „*Materiály, které jsme jako vedoucí dostali, jsou velmi pěkně připravené. Líbí se mi, že jsou strukturované, a i vedoucí hezky provedou tím, na co se s účastníky (dorostáky) zaměřit, čemu věnovat pozornost. Ze začátku jsem měla trochu strach, jak to dorostáci u nás vezmou. Nyní je Chosen mnohých z nich nejoblíbenější seriál, větší hodnocení to asi nepotřebuje. Líbí se mi, že to nekončí jen zhlédnutím dílu, ale navazuje na to diskuzi, která byla většinou nad má očekávání bohatá.*“

Z Česka do dalších zemí

Od roku 2024 se ozvalo přes 250 zájemců z církvi, že by chtěli seriál využít k diskusním klubům. Po celé republice už proběhlo nebo právě probíhá 115 klubů. Některé jsou určeny pro dorost či mládež, jiné fungují jako samostatné klu-

by a další mají multigenerační charakter. Ve SCEAV se kluby konaly například v rámci dorostů a mládeží v Albrechticích, Gutech, Komorní Lhotce, Třanovicích a dalších. Vedle toho vzniklo také několik multigeneračních klubů či skupin, které si získaly velkou oblibu.

Významným zjištěním je, že do více než poloviny klubů napříč republikou přicházejí také noví lidé, kteří do té doby nebyli součástí místní církve. Právě v tom se ukazuje jeden z hlavních přínosů projektu. The Chosen Clubs se stávají přirozeným způsobem, jak mohou církev oslovovat své okolí a otevírat prostor pro setkání, rozhovory i hledání víry.

Navíc je povzbudivé, že myšlenka The Chosen Clubs, která vznikla v České republice, nezůstává jen doma. Postupně se šíří také do dalších evropských zemí a stává se inspirací pro podobné misijní aktivity i za hranicemi.

Setkání The Chosen Net

Díky seriálu tvoříme síť, která spojuje. V březnu letošního roku proběhlo v Českém Těšíně setkání The Chosen Net (angl. net = síť). Zúčastnilo se asi 50 bývalých i současných vedoucích a organizátorů klubů a mezi nimi přes 10 zájemců, kteří o klubu uvažují a na akci se přišli inspirovat. Věříme, že klubů bude přibývat. Cílem setkání bylo osobně propojit ty, kteří seriál The Chosen využívají, a zároveň jim nabídnout praktickou podporu pro jejich službu. Účastníci si mohli vybírat z různých programových bloků podle svých zkušeností i oblastí, které je nejvíce zajímaly. Součástí nabídky byly workshopy zaměřené na vedení diskuse, sdílení zkušeností mezi vedoucími i zkoumání dalších možností, co organizovat kromě The Chosen. Do panelové diskuse se zapojila také vedoucí pilotního klubu ze SCEAV Třanovice (na fotce vpravo). Ve zpětné vazbě na celé setkání The Chosen Net se opakovaně objevovala slova jako inspirativní, motivační, obohacující nebo nakopávající. I to naznačuje, že setkání účastníkům nepřineslo jen nové informace, ale také povzbuzení a chuť pokračovat dál.

Balíček pro vedoucí klubů

KAM nabízí prozatím zpracované podklady na 1.- 3. sérii a taky k vánočnímu speciálu. Tyto materiály poskytujeme církvím zdarma, stačí vyplnit kontaktní informace na webu kam.cz/thechosen. Součástí balíčku jsou brožury s otázkami, shrnutím jednotlivých dílů, biblickými odkazy, slovníčkem pojmů i tipy na doprovodné aktivity. Materiály jsou při-

pravené tak, aby vedoucím co nejvíce usnadnily přípravu i samotné vedení klubu. Na některých místech jednotlivá setkání vedou dokonce sami dorostáci. A ukázalo se, že to může velmi dobře fungovat. Mladí tak dostávají příležitost růst, přebírat zodpovědnost a zapojovat se do vedení. S většinou klubů jsme bě-

hem jejich fungování v kontaktu a nabízáme jim a jejich vedoucím také osobní podporu. Pokud přemýšlíte o podobném klubu ve svém sboru, můžete se připojit k rostoucí síti vedoucích The Chosen Clubs.

Helena Bromková
KAM

Foto: Henryk Molin

Závěsná kniha o pastoru Vladislavu Santariusovi

Expozice Muzea protestantismu na Těšínském Slezsku se rozrostla o další zajímavý exponát. Je jím monumentální závěsná kniha, která přibližuje život a odkaz pastora Vladislava Santariusova – muže, jehož jméno je neoddělitelně spjato s historií Slezské církve evangelické a. v. i se samotnými kořeny Slezské diakonie.

V prostorách muzea, které sídlí v budově Diakonického vzdělávacího centra v Českém Těšíně, nejde jen o další položku v inventáři. Nová instalace je holdem osobnosti, která v dobách komunistické totality dokázala udržet živou víru a inspirovat celé generace k praktické službě bližnímu.

Listování osudem „pastora probuzení“

Exponát v podobě velké závěsné knihy umožňuje návštěvníkům doslova listovat klíčovými okamžiky Santariusova života (1915-1989). Prostřednictvím dobových fotografií, úryvků z kázání a osobních poznámek představuje jeho cestu: od ne-

únavné práce s mládeží přes období státní perzekuce až po jeho zásadní roli v tzv. „křesťanském probuzení“ na Těšínsku.

„Vladislav Santarius nebyl jen kazatelem slova, ale především kazatelem činu. Právě z jeho důrazu na diakonii – tedy praktickou pomoc trpícím – vyrostla po roce 1989 celá naše organizace,“ zaznělo při neformálním představení exponátu z řad zástupců Slezské diakonie.

Most mezi historií a současností

Pro SCEAV i Slezskou diakonii má tato instalace symbolický význam. Zatímco církev v Santariusovi spatřuje jednoho ze svých nejvýznamnějších duchovních pastýřů 20. století, pro Slezskou diakonii je jeho odkaz přímo zakladatelskou vizí. Instalace v muzeu tak slouží jako most – pro pamětníky je místem tichého vzpomínání na muže, který mnohé z nich křtil či konfirmoval. Pro mladou generaci a turisty může být srozumitelným průvodcem historií regionu, kde náboženská

identita vždy hrála klíčovou roli v udržení společenské soudržnosti.

O instalaci a muzeu

Instalace závěsné knihy proběhla dne 5. března 2026. Kromě příběhu pastora Vladislava Santariuse expozice muzea nabízí vhléd do historie reformace na Těšínsku a unikátní sbírku starých tisků a Biblií. Zaměřuje se zejména na posledních 100 let dějin slezských evangeliků, včetně období komunistické totality a vzniku dalších protestantských církví. Na tom, aby Muzeum protestantismu bylo kvalitním místem připomínajícím historii protestantismu na Těšínsku, spolupracují od počátku: Slezská církev evangelická a. v., Slezská diakonie a Historická společnost Hereditas, z.s. Muzeum tak není jen archivem minulosti, ale živým místem, které připomíná hodnoty, na nichž Slezské Těšínsko dodnes stojí.

snu

Foto: Fb Slezské diakonie

Nový zahradní traktor pro sbor v Orlové

Farní sbor Slezské církve evangelické a. v. v Orlové se v těchto dnech obrací na své členy i širší veřejnost s prosbou o podporu při pořízení nového zahradního traktoru.

Stávající stroj sloužil věrně přibližně 15 let, avšak jeho technický stav již vyžaduje časté a nákladné opravy, a proto přestává být spolehlivým pomocníkem.

Zahradní traktor je přitom důležitým nástrojem pro pravidelnou údržbu rozsáhlého sborového areálu. Ten slouží nejen pro bohoslužebná setkání, ale také pro práci s dětmi, mládeží i seniory a pro pořádání různých duchovních a komunitních aktivit. Péče o okolí kostela je tak nedílnou součástí služby sboru.

S přicházejícím jarem se potřeba kvalitní techniky ještě více ukazuje. Sbor proto zahájil sbírku na pořízení nového, spolehlivého traktoru, který by umožnil dlouhodobě zajistit potřebnou údržbu a přispěl k důstojnému prostředí pro všechny, kdo do sboru přicházejí.

Každý dar, malý i větší, je vítaným projevem solidarity. Sbor děkuje všem, kteří se rozhodnou tuto potřebu podpořit modlitbou i finanční pomocí.

Svůj případný finanční dar můžete směřovat na bankovní účet 2800165662/2010. Další informace o sbírce se dozvíte na stránkách farního sboru: www.orlovasceav.cz nebo na tel. 775 323 895.

Ještě jednou děkujeme za Vaši vstřícnost a laskavost.

Milan Zielina

 Kostel pro všechny

**POMOZTE NÁM
S ÚDRŽBOU AREÁLU
ORLOVSKÉHO KOSTELA
PŘÍSPĚJTE NA NÁKUP TRAKTORU**

„Kostel pro všechny“ znamená, že areál kostela, fary i zahrady jsou otevřené dětem, dospělým, rodinám, školám, zájmovým skupinám i široké veřejnosti.

Každoročně zde vítáme přes 2 000 lidí – probíhají tábory, adaptační programy, vzdělávací akce, setkání, koncerty. Areál slouží samozřejmě i pro běžný život a akce sboru.

Udržujeme téměř 1 hektar travnatých ploch. Opravy dosavadního traktoru už nejsou efektivní.

POTŘEBUJEME NOVÝ ZAHRADNÍ TRAKTOR

Bez vaší pomoci nejsme schopni pokrýt celou pořizovací cenu, která míří ke 100 000 Kč.

do
31. května

sloužil jsem 15 let
a už nemohu

Každá částka pomáhá.
Děkujeme.

č. ú.: 2800165662/2010
variabilní symbol: 012026

**VÁŠ DAR = TRAKTOR
= KRÁSNOU FUNKČNÍ AREÁL =
KOSTEL PRO VŠECHNY**

Farní sbor SCEAV v Orlové
Podrobněji na www.orlovasceav.cz

Špaček

Ahoj děti!
Všimli jste si, že s příchodem jara jsou mnohem veselejší rána? Tedy alespoň pro mě. Mrazivé ticho, které nás vítalo venku v zimě, zmizelo a vystřídal ho radostný ptačí zpěv. Že nevíte? To je škoda! Hned zítra ráno si nechte 10 minut navíc při cestě do školy a poslouchajte. Aha, ještě jedna malá rada: Vyndejte si sluchátka z uší! ☺ Mám moc ráda ptačí zpěv, zvláště ten od skvělého zpěváka. Má černý kabátek, který se na sluníčku zeleně leskne I jeho paní krásně zpívá, jen její peří je více nenápadné, takové maskované, něco mezi černou až hnědou, zdá se trochu kropenatá. Uhádli byste, kdo je to? Ne, ne, kos to není... Tito zpěváci bydlí v ptačí budce u nás na třešni. Na zimu odlétají a už koncem února se vracejí. Teď vám to musí být jasné, je to ŠPAČEK! Jejich budka je asi metr od okna naší ložnice, a tak mám o ranní koncertování postaráno. Dříve, než zazvoní budík, už mě ze snů pomalu probouzí melodické ostré hvízdání. Špaček umí napodobit 10 až 15 různých zvuků ze svého okolí. Tak si říkám, že je dobře, že v noci spí a snad neposlouchá, ještě by možná mohl napodobit naše chrápání. ☺ Špaček používá dva hlavní typy zpěvu: dlouhé hvízdání a trylkování, u kterého rychle třepetá křídly, ale přitom

stojí. Taky používá 20 druhů různého volání. Jedno poznám bezpečně. Je to volání SOS – v okolí třešně je kočka! Pak pospíchám k oknu a tu naši číču odeženu, ať si najde jinou zábavu! Jsem moc ráda za ty nejbližší sousedy - špačky. Jsou mi velkým příkladem. Sotva se rozednívá, už svým hlasem chválí svého Stvořitele, radují se z nového dne a tu radost předávají svým zpěvem dál.

A co ty? Taky rád oslavuješ svým hlasem svého Stvořitele? Ať je ráno, poledne či večer, zazpívej si písničku, která chválí Pána Boha, a hezky nahlas, ať to slyší i tví nejbližší sousedé!

Všechno, co dýchá ať chválí Hospodina! (Žalm 150,6)

Zdeňka Adamková

Pokud znáte, tak si zazpívejte:

*1. Zazpíváme Pánu
malou písničku,
převelikou radost
máme v srdíčku.
Pán Ježíš nás spasil,
umyl krví svou,
otevřel nám bránu nebeskou.*

*2. Do srdce nám vtiskl
slávy znamení,
že kráčíme za ním,
že jsme spasení.
Prapor Boží lásky
světem neseme,
sloužit svému Králi budeme.*

Květen 2026

1	pá	J 19,1-7	Ef 6,10-17
2	so	Zj 22,1-5	Ef 6,18-24
3	ne	2Pa 5,2-14	Ž 98
4	po	Př 8,22-36	Žd 1,1-4
5	út	Ř 15,14-21	Žd 1,5-14
6	st	Mt 11,25-30	Žd 2,1-10
7	čt	1K 14,6-19	Žd 2,11-18
8	pá	Zj 5,11-14	Žd 3,1-6
9	so	J 6,60-69	Žd 3,7-19
10	ne	Mt 6,5-15	Ž 95
11	po	Mk 1,32-39	Žd 4,1-13
12	út	L 18,1-8	Žd 4,14 - 5,10
13	st	J 14,7-14	Žd 5,11 - 6,8
14	čt	J 17,20-26	Ž 148
15	pá	J 18,33-38	Žd 6,9-20
16	so	Ef 1,15-23	Žd 7,1-10
17	ne	Jr 31,31-34	Ž 92
18	po	Ez 11,14-20	Žd 7,11-22
19	út	Iz 41,8-20	Žd 7,23-28
20	st	Iz 32,11-18	Žd 8,1-13
21	čt	Sk 1,12-26	Žd 9,1-10
22	pá	J 19,25-27	Žd 9,11-14
23	so	Za 4,1-14	Žd 9,15-28
24	ne	Sk 2,1-21	Ž 51
25	po	J 20,19-23	Ž 81
26	út	Sk 4,23-31	Žd 10,1-18
27	st	Sk 8,9-25	Žd 10,19-31
28	čt	Sk 11,1-18	Žd 10,32-39
29	pá	Sk 11,19-26	Žd 11,1-7
30	so	Sk 118,1-11	Žd 11,8-22
31	ne	4M 6,22-37	Ž 56

Květen 2026

„V naději jsme bezpečně a pevně zakotveni, jí pronikáme až do nitra nebeské svatyně.“ (Žd 6,19)

V dopise k Židům není uvedeno jméno autora. Podle obsahu dopisu můžeme předpokládat, že pisatelem byl řecky mluvící Žid. Původní čtenáři byli křesťané židovského původu žijící mimo Palestinu.

Uvedený verš mluví o naději. V Novém zákoně je naděje často uváděna spolu s láskou a vírou (např. 1K 13,13). Mít naději znamená mít jistotu, že uvedená zaslíbení se uskuteční. Možná znáte rčení, že „naděje umírá poslední“. Naděje, že se v budoucnu uskuteční věci, o kterých jsme slyšeli, nám dává sílu k realizaci dobrých předsevzetí.

Jestliže chceme, aby loď stála na určitém místě, spustíme kotvu. Totéž platí i v duchovní oblasti. Pokud chceme být v Boží blízkosti a nenechat se unášet zhoubnými proudy tohoto světa, musíme mít kotvu. Právě naděje je jednou z nich. I v těžkých zkouškách života nás drží nad vodou. Připomíná nám, že i ve velmi složitých životních situacích je Pán Bůh připraven pomoci svým věrným následovníkům. Čeká na to, abychom s důvěrou v jeho pomoc k němu volali a měli jistotu, že v pravý čas zasáhne.

Druhá část verše mluví o nebeské svatyni. V době Starého zákona byla svatyně místem setkávání se vyvoleného národa s Bohem. Aby byli Bohem přijati, přinášeli za své hříchy oběti. Ve Starém zákoně je přesně určeno, jakou obět Pán Bůh za spáchaný hřích očekává. Jedinou cestou ke smíření hříšníka s Bohem bylo přinést mu patřičnou oběť.

Prosme našeho Pána, aby nám dal živou naději, že všechna Boží zaslíbení, která jsou v Bibli, se splní v našich životech. Přinášíme Pánu Bohu oběti, aby nás přijímal a dával nám potřebné dary.

szl

Shromáždění SD

V sobotu 7. března 2026 proběhlo *Shromáždění Slezské diakonie*, které bylo v tomto roce klíčové jakožto volební setkání.

Shromáždění bylo příležitostí k představení aktuální činnosti organizace a ohlédnutí za jejím hospodařením v uplynulém období. Byly sdíleny strategické plány a vize pro nadcházející období. Letošní setkání bylo volební – jeho součástí byla volba členů nového představenstva Slezské diakonie na další čtyřleté období.

Součástí programu bylo i poděkování členům představenstva, kteří poctivě a zodpovědně pracovali v uplynulých čtyřech letech. Těmi, jimž poděkování patří, jsou: Arnold Macura, Mgr. Zuzana Filipková, Ph.D., Ing. Česlav Santarius, Mgr. Ing. Romana Bělová, Mgr. Roman Brzezina, Bc. Marta Czyžová, Lumír Svoboda, Mgr. Lenka Waszutová, MBA, Ing. Jiří Ziętek, MBA, Ing. Mgr. Jiří Kaleta, Štěpán Janča.

Děkujeme, že jste nesli toto důležité setkání ve svých modlitbách i myšlenkách.

Setkání pastorů sloužících v SD

V pondělí 9. března 2026 se uskutečnilo setkání duchovních, kteří dobrovolně slouží ve střediscích Slezské diakonie. Účastníci obdrželi motivační list s podněty k duchovním aktivitám, které letos připravují pastorační pracovníci ve Slezské diakonii. Paní ředitelka informovala o vizích i výzvách ze života Slezské diakonie pro tento rok. Duchovní sdíleli svou zkušenost ze služby.

Součástí letošního setkání byl vzácný moment, kterým byla gratulace dlouholetému spolupracovníkovi a podporovateli Slezské diakonie, emeritnímu biskupovi Slezské církve evangelické a. v. Stanislavu Piętakovi, u příležitosti jeho životního výročí. Jubilant povzbudil přítomné v jejich činnosti i udržení duchovních křesťanských hodnot v organizaci a pronesl také závěrečnou modlitbu.

Miriam Szókeová
koordinátorka duchovní služby ve SD
a nemocničních kaplanů ve SCEAV

Foto: Fb Slezské diakonie

Shromáždění Slezské diakonie

Český Těšín, 7. 3. 2026

The Chosen Net

Český Těšín, 7. 3. 2026

Foto: Henryk Molin